

220

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 20 lipca 1965 r.

w sprawie prowadzenia gospodarstwa samochodowego i zakładu transportu samochodowego oraz technologicznego i specjalizowanego transportu samochodowego.

Na podstawie § 1 ust. 6 pkt 2 uchwały nr 287 Rady Ministrów z dnia 16 września 1964 r. w sprawie koncentracji i usprawnienia towarowego transportu samochodowego (Monitor Polski Nr 71, poz. 334) i w związku z ust. 1 i 2 wytycznych w sprawie usprawnienia organizacji transportu samochodowego, stanowiących załącznik do uchwały nr 359 Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. (Monitor Polski Nr 77, poz. 324), zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Warunki, jakim powinny odpowiadać gospodarstwa samochodowe i zakłady transportu samochodowego nietransportowych jednostek organizacyjnych.

§ 1. 1. Gospodarstwo samochodowe, określone w § 1 ust. 6 pkt 1 lit. c) uchwały nr 287 Rady Ministrów z dnia 16 września 1964 r. w sprawie koncentracji i usprawnienia towarowego transportu samochodowego (Monitor Polski Nr 71, poz. 334), zwanej dalej „uchwałą”, powinno odpowiadać następującym warunkom:

- 1) posiadać tabor liczący od 25 do 75 pojazdów samochodowych, a w transporcie pracującym na potrzeby rolnictwa — od 20 do 75 takich pojazdów,
- 2) prowadzić transport samochodowy niezarobkowo, jako działalność pomocniczą jednostki macierzystej,
- 3) stanowić w ramach jednostki macierzystej ustaloną w regulaminie tej jednostki wyodrębnioną komórkę organizacyjną,
- 4) posiadać personel, w którego skład powinno wchodzić co najmniej dwóch wykwalifikowanych fachowców z dziedziny transportu samochodowego (do spraw technicznych i do spraw ekonomicznych),
- 5) posiadać ustalone planem zadania w zakresie transportu samochodowego.

2. Warunki ustalone w ust. 1 nie dotyczą gospodarstw samochodowych transportu gospodarczego jednostek grupujących samochody dostawcze (o ładowności do 1,5 t włącznie), wymienionych w § 3 pkt 11 uchwały, oraz poszczególnych samochodów ciężarowych średniej ładowności, pozostawionych poszczególnym zakładom pracy dla określonych zadań przewozowych, zgodnie z przepisami ust. 2 wytycznych w sprawie usprawnienia organizacji transportu samochodowego, stanowiących załącznik do uchwały nr 359 Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. (Monitor Polski Nr 77, poz. 324).

§ 2. 1. Zakład transportu samochodowego, określony w § 1 ust. 6 pkt 1 lit. d) uchwały, powinien odpowiadać następującym warunkom:

- 1) posiadać tabor liczący więcej niż 75 pojazdów samochodowych, a w szczególnych wypadkach więcej niż 40 takich pojazdów,
- 2) prowadzić transport niezarobkowy jako działalność pomocniczą, a w razie obsługi przewozowej innych jednostek — transport zarobkowy jako działalność uboczną jednostki macierzystej,

- 3) posiadać organizację wewnętrzną ustaloną odrębnym regulaminem lub wyodrębnioną częścią regulaminu jednostki macierzystej,
- 4) posiadać personel, w którego skład powinno wchodzić co najmniej trzech wykwalifikowanych fachowców z dziedziny transportu samochodowego (do spraw technicznych i do spraw ekonomicznych),
- 5) prowadzić działalność na podstawie planu transportu samochodowego.

2. Zakład transportu samochodowego może posiadać oddziały lub inne placówki terenowe.

Rozdział 2.

Zasady i zakres działania transportu technologicznego i specjalizowanego prowadzonego przez nietransportowe jednostki organizacyjne.

§ 3. 1. Transport samochodowy technologiczny, określony w § 1 ust. 6 pkt 1 lit. a) uchwały, może prowadzić nietransportowa jednostka organizacyjna, jeżeli proces produkcji lub obrotu wewnątrz takiej jednostki wymaga w swoim przebiegu zastosowania do przewozu ładunków będących przedmiotem tego procesu ciężarowych pojazdów samochodowych zwykłych (uniwersalnych) lub z nadwoziami specjalnymi (specjalizowanymi).

2. Rodzaje przewozów w transporcie technologicznym (ust. 1) w poszczególnych branżach gospodarczych lub w re-sortach (związkach spółdzielczych) zostaną ustalone w wytycznych wydanych zgodnie z przepisami § 1 ust. 2 lub 3 i ust. 4 uchwały.

§ 4. Transport samochodowy specjalizowany, określony w § 1 ust. 6 pkt 1 lit. b) uchwały, może być prowadzony:

- 1) przy użyciu ciężarowych pojazdów samochodowych z nadwoziami specjalnymi (specjalizowanymi) albo
- 2) w ramach specjalizowanych form organizacji procesu przewozowego.

§ 5. Transport specjalizowany, określony w § 4 pkt 1, może być prowadzony w zakresie przewozu ładunków, których przemieszczanie wymaga zastosowania takich pojazdów, a w szczególności w zakresie przewozu:

- 1) artykułów żywnościowych i innych artykułów wymagających zastosowania izotermicznych pojazdów samochodowych (lodownie, chłodnie),
- 2) żywych ryb w basenach,
- 3) żywych zwierząt w pojazdach samochodowych o specjalnej konstrukcji nadwozia przystosowanej do ich pomieszczenia,
- 4) ładunków płynnych lub gazowych w cysternach,
- 5) materiałów sproszkowanych lub sypkich w specjalnych pojemnikach stanowiących nadwozie pojazdu samochodowego,
- 6) dłużyc przy pomocy pojazdów kłonicowych lub z urządzeniem do podwieszania ładunku,
- 7) określonych ładunków przy użyciu pojazdów z krytym nadwoziem (furgonów), z przystosowanym do przewozu

tych ładunków urządzeniem wewnętrznym (np. wyrobów garmazeryjnych, piekarniczych, mleczarskich i innych tego rodzaju artykułów żywnościowych oraz niektórych artykułów przemysłowych, jak odzież, instrumenty muzyczne itp.),

- 8) mebli oraz urządzeń mieszkaniowych i biurowych — meblowozami,
- 9) ładunków wyjątkowo ciężkich lub przekraczających dopuszczalne wymiary — niskopodwoziowymi pojazdami.

§ 6. Transport specjalizowany, określony w § 4 pkt 2, może prowadzić nietransportowa jednostka organizacyjna, jeżeli w związku z podstawową działalnością takiej jednostki proces przewozowy musi przebiegać w sposób szczególny, zwłaszcza zaś gdy rodzaj przewozu wymaga użycia ciężarowych pojazdów samochodowych specjalnie przystosowanych lub gdy przedmiotem przewozu są ładunki szczególnego rodzaju.

§ 7. Rodzaje przewozów w transporcie specjalizowanym (§§ 5 i 6) w poszczególnych branżach gospodarczych lub w resortach (związkach spółdzielczych) zostaną ustalone w wytycznych, wydanych zgodnie z przepisami § 1 ust. 2 lub 3 i ust. 4 uchwały.

§ 8. Nietransportowa jednostka organizacyjna eksploatująca tabor samochodowy, nie przekraczający w ogólnej liczbie 24 pojazdów, może prowadzić transport technologiczny lub specjalizowany pojazdami nie zgrupowanymi w gospodarstwie samochodowym, jeżeli należytej obsługi w zakresie rodzajów przewozu ustalonych stosownie do § 3 ust. 2

i § 7 nie może jej zapewnić zakład transportu samochodowego albo przedsiębiorstwo branżowe lub publicznego transportu samochodowego.

Rozdział 3.

Przepisy końcowe.

§ 9. Jeżeli prowadzenie transportu technologicznego lub specjalizowanego przez określoną jednostkę organizacyjną wymaga, zgodnie z przepisami w sprawie krajowego transportu drogowego, uzyskania zezwolenia lub potwierdzenia zgłoszenia właściwego do spraw komunikacji organu prezydium rady narodowej, wówczas:

- 1) zezwolenie na prowadzenie określonego transportu, wydane przez organ do spraw komunikacji prezydium wojewódzkiej rady narodowej, uważa się jednocześnie za zgodę na prowadzenie gospodarstwa samochodowego lub zakładu tego rodzaju transportu,
- 2) potwierdzenie zgłoszenia prowadzenia określonego transportu nie powinno być wydane przed wyrażeniem zgody przez właściwy do spraw komunikacji organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej na prowadzenie przez ubiegającą się jednostkę gospodarstwa samochodowego lub zakładu danego rodzaju transportu.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: *P. Lewiński*

221

OKÓLNİK MINISTRA KULTURY I SZTUKI

z dnia 30 czerwca 1965 r.

w sprawie określenia przedmiotów nie stanowiących dóbr kultury.

Na podstawie § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Kultury i Sztuki z dnia 30 czerwca 1965 r. w sprawie trybu zgłaszania wniosków oraz wydawania zaświadczeń i zezwoleń na wywóz za granicę dóbr kultury (Dz. U. Nr 31, poz. 206) ustala się, co następuje:

§ 1. Zgodnie z art. 42 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o ochronie dóbr kultury i o muzeach (Dz. U. Nr 10, poz. 48) — zwanej dalej „ustawą” — stwierdzenie, że przedmiot wywożony za granicę nie stanowi dobra kultury w rozumieniu art. 2 ustawy i wobec tego nie podlega zakazowi wywozu za granicę, wymaga w zależności od rodzaju przedmiotu zaświadczenia wojewódzkiego konserwatora zabytków, Naczelnego Dyrektora Archiwów Państwowych lub Biblioteki Narodowej w Warszawie. Istnieje jednak szereg przedmiotów, co do których można ustalić w sposób łatwy i oczywisty bez zaświadczenia, że nie stanowią one dóbr kultury w rozumieniu ustawy. Do tego rodzaju przedmiotów należą w szczególności:

- 1) w zakresie ceramiki — przedmioty wytworzone po dniu 9 maja 1945 r. przez następujące wytwórnie ceramiczne:
  - a) Zakłady Fajansu im. Rewolucji 1905 r. we Włocławku,
  - b) Chodzieskie Zakłady Porcelany „Chodzież”,
  - c) Zakłady Porcelany Stołowej „Krzysztof” w Wałbrzychu,
  - d) Zakłady Porcelany Stołowej „Bogucice” w Katowicach,

- e) Zakłady Porcelany Stołowej „Pruszków” w Pruszkowie,
  - f) Zakłady Porcelitu „Tułowice” w Tułowicach,
  - g) Zakłady Porcelany Stołowej „Karolina” w Jaworzynie Śląskiej,
  - h) Zakłady Porcelitu „Chodzież” w Chodzieży; wyroby porcelanowe, porcelitowe i fajansowe tych zakładów posiadają wyraźne, trwale oznakowanie podszkliwe lub naszkliwe, umieszczone na podstawie każdej sztuki; wzory tych znaków zawiera tablica I (załącznik nr 1),
  - 2) w zakresie wyrobów srebrnych, platerowanych oraz z metali nieszlachetnych — przedmioty wytworzone po dniu 9 maja 1945 r. przez następujące wytwórnie:
    - a) Warszawską Wytwórnnię Wyrobów Srebrnych w Warszawie,
    - b) „Ars Christiana” w Warszawie,
    - c) „Veritas” w Warszawie,
    - d) „ORNO” w Warszawie,
    - a mianowicie:
      - nakrycia stołowe (łyżki, noże, widelce itp.),
      - przedmioty osobistego użytku, dewocjonalia, galanteria,
      - biżuteria, jeżeli waga jednej sztuki nie przekracza 200 g,
- wyroby te są oznaczone znakami wybitymi na każdej sztuce; wzory tych znaków zawiera tablica II (załącznik nr 2),